

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

Knygute.lt

LIZ FIELDING

Romantiškas atsitiktinumas

2018. g. liepa – rugsėjis

Liz Fielding
(Liz Fylding)

**ROMANTIŠKAS
ATSITIKTINUMAS**

Romanas

Versta iš Liz Fielding,
Vettori's Damsel in Distress, 2015
© Liz Fielding, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Evelina Klimaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0399-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

1

„Gyvenimas – kaip ledai karštą vasaros dieną. Reikia juo mėgautis, kol neištirpo“, – iš Rouzės „Mažosios ledų knygelės“.

Iš metro Milane Porta Garibaldi stotelėje išlipusią Dželę pasitiko vakaro tamsa ir šlapdrība. Ji ketino paskutinį savo ilgos ir ne itin sėkmingos kelionės atstumą įveikti taksi, bet kaip tyčia aplinkui nebuvo matyti nė vieno.

Nuostabu.

Išvykstant Longborne jau kvepėjo pavasariu, tad ji tikėjosi, kad Italijoje oras bus dar šiltesnis – juk kelionių programose žadama tiek daug saulės. Bet dabar keikė save, kad nepatikrino orų prognozės ir po suknele apsilvilko nėrinuotus apatinius ir plonas juodas pėdkelnes, o ne ką nors vilnonio, kad nertos juostelės ant kaklo nepakeitė storesniu šaliku.

Jos apranga toli gražu nebuvo praktiška keliaujant, bet juk ji vyko į Milaną, Europos mados sostinę, kur sportines kelnes mėvėjo tik sportininkai, o policininkės avėjo aukštakulnius.

Besirūpindama stilingu garderobu, Dželė vi-

sai pamiršo, kad Milanas įsikūręs Italijos šiaurėje, kur stūkso kalnai... ir krinta šlapdriba.

Geraiiii...

Internetė skelbiama, kad jos butas už dešimties minučių pėsčiomis nuo metro stotelės, tad ji kaip nors susitvarkys. Net ir sningant.

Ji žvilgtelėjo į žemėlapi, susiorientavo, kur esanti, ir, užsimaukšlinusi palto kapišoną ant šalti pradėjusių ausų, pačiupusi savo didžiulę odinę rankinę ir lagaminą, patraukė pirmyn.

Nauja šalis, nauja pradžia, naujas gyvenimas.

Kol jos laimingai ištekėjusios seserys kūrė šeiminį gyvenimą ir džiaugėsi sėkmingai augančiu renginiams tiekiamų ledų verslu, Dželė nusprendė pradėti viską nuo pradžių.

Turėdama tik italų kalbos frazių knygelę ir drąsių idėjų, ji buvo pasirengusi priimti visus gyvenimo pasiūlymus. Jai perėjus tiltą per geležinkelį, nežinomybės jaudulį ėmė keisti nerimas, bet taip ji ir turėtų jaustis: juk yra jauniausia šeimos atžala.

Namiškiams ji buvo toji, kuri išsiskyrė keista apranga ir tvirtu charakteriu, tačiau visi žinojo, kad tai tik vaidyba ir kad ši kelionė bus pirmasis jos išėjimas į pasaulį. Na taip, ji jau kartą

lankėsi Italijoje, su grupe bičiulių iš universiteto, bet šįkart buvo visai viena, toli nuo šeimos, pasiruošusios ištieti mylinčią pagalbos ranką kaskart jai suklupus.

- Scusi!

- Atsiprašau... scusi... - ji patraukė lagaminą į šalį, kad praleistų skubantį praeivį. Pakėlusis akis išvydo ryškiomis spalvomis nutapytas namų sienas. Šilti vaizdai tiesiog gniaužė kvapą.

Net lediniam lietui čaižant skruostus, sugrįžęs malonus jaudulys priminė, kodėl ji išsirinko Italiją, Milaną... ir Isolą.

Vos žurnale pamačiusi nuotraukas ir perskaičiusi straipsnį apie šį menininkų, muzikantų ir dizainerių miestą, Dželė nusprendė, kad tai idealiausia vieta išskleisti sparnus, puoselėti savo meilę madai ir kūrybai, gal net įsimylėti. Ne rimtai, ne amžinai, tiesiog pasilinksinti.

Po dvidešimties minučių jos entuziazmas baigė išsivadėti, veidas stingo nuo šalčio, stilingas palto gobtuvas neapsaugojo nuo ledinio lietaus ir ji suprato pasiklydusi.

Dželė puikiai įsivaizdavo vyriausią seserį Elę purtant galvą ir sakant: *Kokia tu nekantri, Džele! Kodėl nepalaukei taksi?*

Nes tai buvo *nuotykis!* Ir maršrutas internete atrodė labai paprastas. Ji suskaičiavo visus posūkius, perskaitė visų gatvių pavadinimus, pasuko dešinėn ir turėjo atsidurti priešais savo buto duris.

Bet ne.

Vietoj rausvos spalvos penkių aukštų pastato jaukios gatvelės gale priešais dukart per savaitę veikiančią turgelį stūksojo aukšta medinė tvora aptverta statybų aikštelė.

Nėra ko panikuoti. Greičiausiai bus ne ten pasukusi. Dželė prisiminė praėjusi porą gatvelių, veikiau skersgatvių, kurias manė esant per siauras būti pažymėtas žemėlapyje. Regis, klydo.

Ji grįžo iš kur atėjusi ir pasuko į ankštą skersgatvį, į kurį vos būtų tilpęs „Fiat 500“. Galiausiai priėjo mažytį, prastai apšviestą kiemelį, nukrautą dėžėmis, panašų į tarnybinių parduotuvės įėjimą. Staiga tamsoje kažkas sujudėjo ir Dželė skubiai patraukė atgal.

Pavieniai praeiviaiėjo nuleidę galvas ir negirdėjo jos nedrąsių „*scusi..*“¹, kuriuos nusi-nešdavo ledinis vėjas ir nesiliaujanti šlapdriba.

---

¹ Atsiprašau... (it.) (čia ir toliau vert. past.)

Atėjo metas dar kartą žvilgtelėti į žemėlapi.

Pasislėpusi uždarytos parduotuvės tarpduryje, Dželė ėmė raustis po rankinę svainio padovanoto žibintuvėlio.

Mėgino jam priminti, kad keliauja ne į džungles, o į vieną didžiausių pasaulio miestų. Svainis iš savo patirties užtikrino, kad tarp jų nebuvo didelio skirtumo. Netikėtai jos mintis nutraukė į kojas pasitrynusi šlapia ir plaukuota būtybė, Dželė suriko.

Svainis buvo teisus.

Išgirdusi gailų kniaukimą Dželė nusiramino – žibintuvėlio spindulys apšvietė mažą, permirkusį, drebantį kačiuką.

– Labas, meiluti, – tarė švelniai tiesdama ranką, bet gyvūnėlis bailiai atsitraukė. Ji nutukė, kaip jis jaučiasi. – Esi per mažas būti lauke tokiu oru.

Vargšas padarėlis, sulytas ir sustiręs labiau už ją pačią, kniauktelėjo. Dželė turėjo lėktuve nusipirktą sumuštinį su sūriu, kurio, apimta kelionės jaudulio, taip ir nesuvalgė. Sužvejojusi jį iš rankinės, atlaužė gabalėlį ir kyštelėjo kačiukui. Šio alkis nugalėjo baimę – nugvelbęs kąsnį jis ėmė godžiai laižyti sviestą.

Dželė atgnybo dar vieną kąsnelį ir sutelkė

dėmesį į žemėlapi. Akivaizdu, pasuko kažkur ne ten ir atsidūrė tokį vėlų vakarą jau uždarytų parduotuvių rajone, bet kur tiksliai, nežinojo.

Ji kaipmat atmetė mintį paskambinti buto šeimininkei senjorai Franko, ši angliškai šnekėjo labai panašiai kaip Dželė itališkai – kalba buvo kupina entuziazmo, bet labai skurdi. Jai būtų pravertę rasti kokį garsų Isolos barą ar kavinę, kur galėtų išdžiūti ir sušilti, paklausti vietinių kelio. Dželė pakėlė galvą ir apsidairė, stengdamasi pro tirštu sniegu virtusią šlapdrįbą įžiūrėti, kas dedasi gatvėje.

Už nugaros sukniaukus kačiukui, Dželė sunkiai atsiduso. Viršutiniuose namų aukštuose kai kur degė šviesos, bet visų parduotuvių langai buvo tamsūs. Gyvūnėlis čia buvo vienui vienas ir per mažas, kad išgyventų tokią šaltą naktį lauke. Kai kas nesikeitė net atvykus į naują vietą.

Dželė pasilenkė, pakėlė nuo žemės išsigandusį kačiuką ir paslėpė jį vidinėje palto kišenėje.

Ji pasižadėjo sugrįžti rytoj ir pasistengti surasti jam šeimininkus, bet dabar atėjo metas pasitikrinti italų kalbos žinias. Puikiai prisiminė

mintinai išmoktą „Dov'è Via Peppone?“², tik suprasti atsakymą, ko gero, bus sunkiau.

Įsimetusi žibintuvėlį ir bevertį žemėlapij atgal į rankinę, Dželė patraukė į pradinį kelionės tašką.

Nuotraukose Isola buvo vaizduojama vasarą, visur vyko džiazų koncertai, antradieniais žmonės rinkosi į suneštinius pietus soduose, gurkšnojo kavą madingose kavinėse. Viskas atrodė tobula.

Bet ji atsidūrė Milane tikrai ne tada, kada reikėtų. Net garsioji promenada buvo tyli ir tuščia. Staiga Dželė išgirdo muzikos pliūpsnį, lyg kažkas trumpam būtų atidaręs duris ir vėl jas užvėręs, ir nuskubėjo jo link. Pasukusi už kampo, kitame aikštės gale, pastebėjo šviesius, garais aptrauktus langus.

Tai buvo „Cafè Rosa“, garsi savo džiazų programa ir kokteiliais, mėgstama vietinių menininkų, čia rodžiusių savo kūrybą. Su dideliu palengvėjimu Dželė skubiai nušliuozė apledėjusiais aikštės akmenimis ir pastūmė duris.

Ją kaipmat pasitiko šiluma, apetitą žadinantis valgio kvapas ir graži muzika, sklindanti

---

² Kur yra Peponės gatvė? (it.)

nuo mažytės scenos kampe, sumišusi su kavos aparato šnypštimu. Staliukai buvo nusėsti gausybės valgančių, geriančių, besišnekučiuojančių žmonių, prie baro stovintis aukštas tamsiaplaukis kalbėjosi su bariste.

Dželei tai buvo lyg vaizdas iš Italijos turizmo departamento reklaminio klipo ir ji pajuto grįžtantį malonų jaudulį.

Jai įžengus pro duris, keli lankytojai atsisuko, pokalbiai pritilo ir vienintelis garsas tebuvo ritminga kontraboso muzika.

Vyras prie baro taip pat atsigręžė pasižiūrėti, kas patraukė aplinkinių dėmesį, ir staiga jos jaudulį pakeitė laukinė, pirmykštė aistra, įsiplieskė nenumaldoma trauka, nors vyriškis buvo nepažįstamas, ji nežinojo jo vardo, negirdėjo balso skambesio, nebuvo pajutusi jo prisilietimo.

Kol Dželė mėgino atgauti kvapą, rodėsi, kad pasaulis sustojo. Blizgus poliruoto plieno paviršius atspindėjo prigesintas spalvas, buteliai ir taurės – mirgančias šviesas, o veidrodis už baro – jos balzganą, išblyškusį veidą, šalia Misterio Italijos, kurio lūpos prašėsi bučinio, o žvilgsnis viliojo.

Jo plaukai buvo tankūs ir tamsūs, skruosti-

kauliai – išraiškingi, lyg modelio, bet šokoladinės akys ją traukė labiausiai. Jei jos žvelgtų iš kelionę reklamuojančių plakatų, viso pasaulio moterys jau būtų pakeliui į Italiją.

Jam išsitiesus, Dželė atkreipė dėmesį į plaukų verpetą ant kaklo, neįtikėtinais plačiais pečius ir tvirtus riešus atraitotais rankogaliais.

– *Signora...* – sumurmėjo jis tokiu pat gundomu balsu ir pasitraukė, kad užleistų vietą prie baro.

Dželei atrodė, kad ji tuojau nualps nuo dequonies trūkumo, bet atletiškos išvaizdos šviesiaplaukė, patiekusi mažytį espresso kavos puodelį šiam gražuoliui, kreipėsi į ją:

– *Sta nevicando? E brutto tempo.*³

Ką?

Ak...

Išmušta iš vėžių italų kalbos frazių, kurių nebuvo jos atsisėdusiose kalbos kursuose, Dželė nulaižė prie lūpos prikibusią snaigę ir nuleido gobtuvą. Netrukus, pokalbiams kavinėje atgijus, ji sugebėjo pajudinti kojas ir, pastačiusi lagaminą, žengė prie baro.

– *Cosa prendi, signora?*⁴

---

³ Sninga? Prastas oras. (it.)

Pagaliau kažkas pažįstamo.

- Mmm... *Vorrai un espresso... s'il vous plait...*⁵ - išlemeno anglų, italų, prancūzų kalbų kratinį. - Ne... turiu omeny... - *Po galais.*

Šviesiaplaukė nusišypsojo.

- Nesijaudinkite, esmę supratau, - atsakė ji angliškai australietiška tartimi.

- Ak, ačiū Dievui, jūs anglė. Ne! Atsiprašau, australė... - prisiminusi šalia į barą besiremiantį vyrą, kurio įspūdinga džinsais aptempta šlaunis pūsojo visai arti jos klubo, Dželė pasistengė susikaupti ir atrodyti rami ir rafinuota dama, atvykusi užkariauti Milano. - Gal man apeiti ratą aplink aikštę ir sugrįžus pamėginti dar kartą?

Moteris šyptelėjo.

- Likite čia. Paruošiu jums espresso. Neseniai atvykote į Isolą? - paklausė matuodama kavą.

- Isolą, Milaną, Italiją. Stengiausi patobulinti italų kalbos žinias - pramokau studentaudama Toskanoje, bet mokykloje mokiausi prancūzų, tad iš jaudulio šios dvi kalbos ima maišytis.

Ypač seilėjantis dėl Misterio Italijos.

---

⁴ Ko norėtumėte, ponija? (it.)

⁵ Norėčiau espresso... (it.) prašau... (pranc.)

- Po savaitės priprasite, - atsakė moteris. - Gal dar ko norėtumėte?

- Pagalbos orientuojantis? - paklausė viltinškai, stengdamasi nepaisyti, kad ne tik jos mintys sukosi apie šalia stovintį vyrą, bet ir visas kūnas atsiliepė į jo skleidžiamus feromonus. Jautėsi tartum nuoga, apsupta tūkstančio plazdančių drugelių...

Dželė stengėsi nespoksoti.

Ar jis žiūri į ją?

- Pasiklydote, senjora? - pasiteiravo jis.

Vyro balsas, jam prabilus itališkai, buvo seksualiausia, ką jai gyvenime teko girdėti, tačiau ir tobula jo anglų kalba, persmelkta ryškaus akcento, nepaprastai ją sujaudino. Ir čia buvo niekuo dėtas sniegas, tirpstantis ir varvantis nuo jos plaukų į įkaitusią iškirptę.

Ji įkvėpė ir mėgindama prisiminti, ko čia atėjusi, atsiliepė:

- Ne visai taip...

Dželė rankinėje surado žemėlapij su buto adresu, atvertė jį ant baro ir atsisuko į vyrą paaiškinti, kas nutiko. Vyriškis išties žiūrėjo į ją ir nuo jo žvilgsnio bei klausiamai išlenktų antakių jai atėmė žadą.

- Ne? - paklausė jis....